

Michaela Šimečková: Teorie veřejného mínění devatenáctého století ve světle současnosti

Posudek na diplomovou práci

Práce Michaely Šimečkové orientovaná na problematiku teorií veřejného mínění má historicko-sociologické zaměření a teoretický charakter. Obsah práce je (kromě Úvodu a Závěru) rozčleněn do pěti kapitol. V prvních třech se autorka postupně věnuje koncepcím veřejného mínění u Alexise de Tocquevilla, Johna Stuarta Milla, a Jamese Bryce; v následující kapitole názory těchto tří myslitelů porovnává a shrnuje; v poslední kapitole se zabývá jejich odkazem a vlivem na badatele dvacátého století (Lippmann, Lazarsfeld, Noelle Neumannová, Crespi, Sartori).

Práce jako celek působí velmi příznivým dojmem; je z ní zřejmé, že diplomantka se s analyzovanou problematikou důkladně seznámila. Autorka vynaložila na zpracování textu jistě nemalé úsilí; nastudovala velký objem zahraniční – především anglicky psané – literatury; sledované problémy se snažila důkladně promýšlet. Celá studie je sestavena pečlivě a přehledně, text je napsán kultivovaným jazykem. S tématem, které si Michaela Šimečková zvolila pro svou diplomovou práci, se vypořádal – měřeno parametry uplatňovanými na texty tohoto typu – vcelku úspěšně.

K práci nemám žádnou zásadní výhradu, spíše jen určitou poznámku či námět k případnému dopracování. Zdá se mi, že je škoda, že autorka se některým tématům a postavám, které patří do kontextu sledované tematiky, programově vyhnula. Nemyslím si, že těmto myslitelům musela nebo měla být věnována stejná pozornost, jak těm, jimiž se zabývala, ale přece jen mohli být zmíněni širěji, a to proto, že jejich názory podstatným způsobem dotvářely celkový kontext a přístup k problému, kterým se diplomantka zabývá; a pokud by je do svého výkladu zahrnula, mohly některé kontury sledovaného vývoje vyniknout zřetelněji. Konkrétně mám na mysli především takové osobnosti, jakými jsou G. Le Bon, G. Tarde, I. A. Bláha, C. W. Mills a J. Habermas.

Kromě toho lze uvést ještě tyto konkrétní připomínky:

- Druhý pád od jména Alexis je Alexise, nikoli Alexe (str. 2, nadpis).
- Na str. 27 je míněn David Ricardo, nikoli Richard.

- Ke str. 63 – při charakterizování přechodu od Lippmana k Lazarsfeldovi se vytratilo ze zřetele, že zrovna v této době dochází v Americe k novému pochopení veřejného mínění, a to pluralistickým způsobem. Současně bylo tehdy také veřejné mínění dáno do souvislosti s teorií postojů.

Vzhledem k uvedeným připomínkám se mé hodnocení diplomové práce Michaely Šimečkové pohybuje mezi známkou „výbornou“ a „velmi dobrou“. O definitivním výsledku by měla rozhodnout obhajoba.

Praha 21. 5. 2013

doc. PhDr. Jiří Šubrt, CSc.